

Д. е. н. Яровенко Т. С., Старун А.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ІНВЕСТИЦІЇ ЯК ФОРМА ІННОВАЦІЙНОГО ОНОВЛЕННЯ ВИРОБНИЦТВА

Для уникнення банкрутства промислове підприємство здійснює інвестування у вигляді інвестиційних проектів, що у кінцевому рахунку мають метою забезпечення його стійкості, безперервної діяльності та подальше розширення.

Для підприємства важливою проблемою вважається інвестування у створення і модернізацію основних фондів. Створення основних фондів здійснюється за умов коли, підприємство використовує власні сили, або залучає інші організації з приводу проекту та будівництва. Модернізація основних фондів представляє собою покращення роботи устаткування, для того щоб підвищити його рівень до вимогам виробництва. Створення та відтворення основних фондів, яке відбувається за рахунок інвестування: будівництво нових споруд, цехів, підприємств, та обладнань; розширення підприємства, що займається виробництвом: споруди або розширення наявного головного цеху, додаткового або обслуговуючого виготовлення; реконструкція; технічне й технологічне переозброєння.

Для кожного підприємства є потреба в залученні джерел фінансування. Коли, результат залучення джерел фінансування ефективності діяльності підприємства підвищується, це свідчить про доцільність зроблених вкладень. Це потребує дослідження подібних питань управління, які повинні забезпечувати реалізацію головної мети інноваційної роботи, що складається в забезпеченні: необхідної інвестиційної допомоги необхідних темпів формування поточної роботи підприємства: рівноваги найбільшої прибутковості з урахуванням прийнятого рівня ризику, ліквідності вкладень, здібностей стрімкого реінвестування коштів.

Інвестиційний проект представляє собою комплекс взаємопов'язаних заходів, розроблених для досягнення певних цілей, однією з яких є одержання

прибутку або досягнення соціального ефекту протягом заданого часу при встановлених ресурсних обмеженнях.

Головними ознаками інвестиційного проекту є: мета, чітко визначені засоби її досягнення, часові рамки та обмежений бюджет. На практиці це документ, який представляє комплексний план розвитку підприємства і виступає головним обґрунтуванням інвестицій. Інвестиційний проект містить необхідні розрахунки та обґрунтування, що підтверджують доцільність здійснення інвестицій. В ньому розглядають науково-технічні, технологічні, організаційні, соціальні, фінансові та інші аспекти інвестиційної діяльності.

Виходячи з визначених особливостей та виникаючих суперечностей, з метою математичного обґрунтування інвестиційних рішень та підготовки техніко-економічних обґрунтувань доцільна побудова схеми логічної моделі.

Її побудова починається з виділення окремих напрямів в прагненнях фірми. Тому виділяються певні цілі щодо підприємства. В запропонованій схемі цілі розташовано за ієрархічними рівнями відповідно до складності та обсягу залучених коштів. Реалізація мети наступної за рівнем не можлива без досягнення попередньої. Відповідно до цілей підприємства залучається і форма інвестування (за обсягом коштів) також у ієрархічному вигляді (починаючи з мінімального обсягу коштів) [1].

В Україні власні фінансові ресурси суб'єктів господарювання займають найбільшу питому вагу у фінансуванні інвестиційних проектів, але вони обмежені через важкий фінансовий стан та відсутність ефективного менеджменту. Ріст інвестування за рахунок коштів населення не є достатнім, про це свідчить його динаміка. Тобто, незважаючи на значне збільшення капітальних інвестицій їх структура є незадовільною. Дослідження причин обмеженості інвестицій, форм і методів здійснення інвестиційної діяльності дозволило визначити, що, крім усе ще не сприятливого інвестиційного клімату на рівні держави, не створені потрібні внутрішні умови стабільного функціонування підприємств.

У сучасній економіці реалізація інвестиційного проекту здійснюється в умовах мінливого макро- та мікросередовища, що породжує невизначеність та

ризик. Тож на думку І. Манаєнко дві головні умови реалізації інвестиційного процесу на підприємстві [2]: «достатній ресурсний потенціал підприємства для розвитку інвестиційної сфери; наявність економічних суб'єктів, котрі здатні забезпечити інвестиційний процес в необхідних масштабах з урахуванням специфіки підприємства».

Отже, перед інвестиційним механізмом суб'єкта господарювання постають наступні завдання: забезпечити подальший економічний розвиток та конкурентоспроможність; максимізувати доходи, прибутки, результати та мінімізувати витрати, збитки й ризики; підтримувати сприятливий імідж тощо.

Між проектом і зовнішнім середовищем присутня перехідна зона, що забезпечує вплив детермінант та проект. При цьому дані чинники зумовлюють ефективність, результативність та ризик проектних рішень в умовах невизначеності, а також від стадії реалізації проекту, розвитку підприємства.

У будь-якому разі інвестор ризикує усім обсягом капіталу. Наприклад, обсяги інвестованих коштів у реконструкцію, модернізацію або будівництво є різними, проте ці проекти завдяки впливу непередбачуваних факторів можуть збанкрутіти з однаковою ймовірністю» [1].

Список використаних джерел:

1. Багрова І. В. Інвестиційні проекти в Україні: проблеми та досвід: монографія / І. В. Багрова, Т. С. Яровенко. – Д.: Національний гірничий університет, 2009. – 238 с.
2. Манаєнко І. М. Інвестиційне забезпечення інноваційного розвитку підприємств електроенергетики: монографія / І. М. Манаєнко. – Київ: НТУУ «КПІ», 2016. – 157 с.